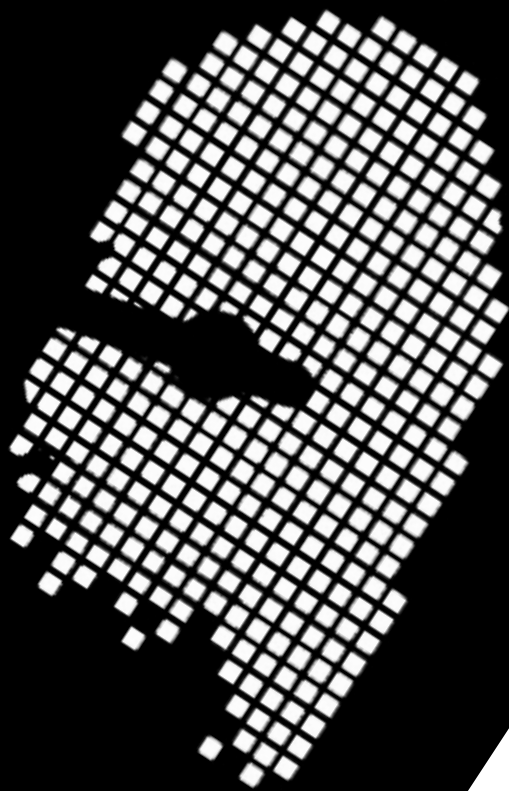

Άδικη Κατάρα

ΤΕΥΧΟΣ 1!

ΕΧΘΡΟΣ ΤΡΕΦΕΙΑ

Πρώτη Έκδοση - Σεπτέμβριος 2014
Η παρούσα έκδοση τυπώθηκε σε 200 αντίτυπα.
Φωτογραφίες: Άδικη Κατάρα (a.k.a Cathy Ki)
Γραφιστικά & Επιμέλεια Έκδοσης: Stelinsky
topsalidi.espivblogs.net

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟ ΑΝΤΙΤΙΜΟ: €

Κάθε δημιουργία μας θα επιθυμούσαμε να τρυπώνει σε όσο το δυνατόν περισσότερα μυαλά. Όμως η ύπαρξη αντιτίμου ενδεχομένως να αποτελεί φραγμό στην επιθυμία μας αυτή, ενώ παράλληλα αναπαράγει σε κάποιο βαθμό και τις αλλοτριωμένες εμπορευματικές σχέσεις του καπιταλισμού. Από την άλλη βέβαια, τίθενται και σε εμάς τους ίδιους (κυρίως) οικονομικά εμπόδια, όσον αφορά την υλική πραγμάτωση των έργων μας, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να υποστηρίξουμε συνολικά τη διάθεση τους με ελεύθερη συνεισφορά. Γι' αυτό θα προβληματιζόμαστε σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά για τον ορισμό ή μη αντιτίμου, χωρίς ποτέ να κατασταλάξουμε στον ένα ή στον άλλο τρόπο διάθεσης των δημιουργιών μας.

Εχθροστρέφεια

Άδικη Κατάρα

Άδικη κατάρα είναι να ξυπνάς για δουλειά και εσύ να λείπεις. άδικη κατάρα είναι να μην έχεις ψιλά για τσιγάρα. άδικη κατάρα είναι η μισθωτή σκλαβιά, η αποχάνωση στο θέαμα, η τρομοκρατία του σπιτονοικοκύρη και η μάνα σου που θέλει να δει άμα έφαγες. άδικη κατάρα είναι οι εξετάσεις παπ, ο Ρομπέλ και το σάπισμα στη πλατεία. άδικη κατάρα είναι τέλος, να μηδενίζεις το κοντέρ, για νέες χαρές και νέες συντριβές. είμαι εγώ, είναι αυτός, είναι αυτή, αυτοί και οι άλλοι. είναι εσύ. άδικη κατάρα είναι....

Ο Γείτονας

κάθομαι εδώ, περίπου καμιά ώρα.

Τίποτα δεν κάνω, ως συνήθως.

Απλά κάθομαι στο κρεβάτι οκλαδόν.

Ακούω λίγο μουσική, μιλάω στο γάτο

μου και όταν δεν με βλέπει κάθομαι και

χαζεύω το γείτονα μου στο μπαλκόνι του.

Καπνίζει. Δεν μπορώ να καταλάβω πόσο

χρονών είναι, γιατί έχει ανάψει το φως και

είναι βράδυ, οπότε απλά βλέπω μια μαύρη

φιγούρα. Κάθε μέρα, βγαίνει έξω την ίδια ώρα -8.40-

και καπνίζει. Φοράει σχεδόν πάντα κοντομάνικο πράγμα

που με κάνει να αναρωτιέμαι, μα τα χίλια **THIESE** δεν κρυώνει;

Καλή, ίσως να 'χει καλοριφέρ.. Με πετρέλαιο. Θέλω να τον

βγάλω φωτογραφία, γιατί μου αρέσει ο τρόπος που πέφτει το

φως πίσω του και δεν μπορώ να διακρίνω τα χαρακτηριστικά

του. Αυτός πάντως στάνταρ με βλέπει κανονικότητα, αφού έχω

ορθάνοιχτα τα φώτα. Δεν θα τον βγάλω. Ίσως να 'ναι και

ασφαλίτης. Ποτέ δεν ξέρεις σε αυτήν την πόλη. Ούτε βέβαια σε

κάποια άλλη ηλιόνη..μα τα παράθυρα μας είναι τόσο κοντά που

δεν παίζει να μην με δει. Και αν με δει, μπορεί και να ποζάρει,

πράγμα πολύ σιχαμερό, οπότε γάμα το.

Σε αυτήν την πόλη τα παράθυρα είναι τόσο γαμημένα

κοντά. Είναι τόσο γαμημένα δίπλα το ένα με το άλλο που

νομίζεις ότι απλώνεις τα στριγκάκια σου μέσα στο σαλόνι του

άλλου. Και καμιά φορά, άμα φέρνω κόσμο στο δωμάτιο μου,

νομίζω πως βλέπω αυτόν τον απέναντι να μας κοιτάει. Τόσο

πολύ έχει περάσει η επιτήρηση μέσα μας, που σχεδόν τον

βλέπω, ακόμα και με κλειστά παραθυρόφυλλα, να μας χαζεύει,

όπως μάλλον θα κάνει και τώρα, με αυτά τα αδιάκριτα μάτια

του. Ήσυχα, σιωπηλά να καπνίζει και να μας παρατηρεί με

αυτήν την παγωμένη αδιαφορία που καπνίζει κάθε μέρα στις

8.40 ακριβώς. Και ίσως, ίσως μάλλον να πιστεύει και αυτός

το ίδιο και να αναρωτιέται *τι στο διάολο κάνει αυτή η τύπισσα*

κάθε βράδυ, ίσως με παρακολουθεί, ίσως είναι στο σώμα

ασφαλείας κάποιου επισήμου, θα κάνω το τσιγάρο μου και θα

ξαναμπώ μέσα. έτσι χωρίς να δώσω σήμα, χωρίς διακριτικά,

χωρίς να βάλω μουσική, χωρίς να μιλήσω στο κινητό, χωρίς να κλάψω για την βλαμμένη τη γκόμενα μου. προείχε η καριέρα. πάλι.

Ο Μπένθαμ θα ήταν περήφανος. Πήγαμε σαν τους μαλάκες και χτίσαμε φυλάκες μες στα σπίτια μας και μάτια μες στα μυαλά μας. Βαστίλιες για τον πόνο του άλλου. ΜΠΡΑΒΟ ΚΟΣΜΕ! Και εσύ σηκώθηκες και πήγες να μείνεις στου διαόλου το κέρατο. Γαμώ το Χριστό σου! Καλά έκανες. Ατομική ήυση βέβαια. Μα εδώ, σε αυτήν την πόλη, ο καθένας από μας είναι μια ατομική βόμβα. Και δεν συγχρονιζόμαστε γαμύτο, τουλάχιστον με τις εκρήξεις και ο καθένας κάνει του κεφαλιού του. Βλέπεις, στον κόσμο που ζούμε, τίποτα μα τίποτα δεν μετριέται σε χρόνο πραγματικό. Ο Γιάννης έχει διπολική διαταραχή, το ίδιο και η Χριστίνα, ο Μάριος έχει κατάθλιψη και η Γωγώ είναι εξαρτημένη, το Μαράκι ούτε που μιλιέται πια, μα και ο Σταύρος το ίδιο. Ο Χρηστάκης είναι στην απεξάρτηση και δεν τον έχουμε δει για κάνα δμνηνο και, και άμα δεις τον Κωστάκη όλο σε ρωτάει άμα τον ακοιλουθεί αυτός ο περίεργος τύπος, με τα αδιάκριτα χαρακτηριστικά και ύστερα φεύγει βιαστικά. Να μπούμε στα εργοστάσια ρολογιών. Να γίνουμε εργάτες και να φτιάζουμε ρολόγια που αντί για νούμερα, να γράφουν εξάρτηση, απεξάρτηση, ψυχιατρείο, φυλάκιση, αποφυλάκιση, αριστερός, σοσιαλδημοκράτης, φιλήσυχος πολίτης, οικογενειάρχης, άστεγος, άνεργος κτλ. Τίποτα δεν άλλαξε. Μόνο που παλιά μετρούσαμε τις ώρες ανάμεσα στα δωρα να βρεθούμε για λίγο. Τώρα μετράμε τις ώρες ανάποδα να εκραγούμε. Πολύ. Και να τελειώνουμε με αυτό. Ο χρόνος είναι χρήμα και ο χρήμας είναι ο χειρότερος μαλάκας. Αυτό να πεις στους φιλοσόφους σου.

Και εσύ πήγες και έμεινες στου διαόλου τη μάνα. Του έ κονάρ(γ). Γι' αυτό θα κάτσω εδώ και θα παρατηρώ το γείτονά μου. Και μάλλον, μάλλον σίγουρα, δεν θα μάθω ποτέ ούτε το όνομά του, ούτε αν τελικά είναι ασφαλίτης, χίτης και όλα αυτά τα αηδιαστικά -ίτης. Παρότι ξέρω τι χρώμα βρακί φοράει.

Παρότι ξέρει τι χρώμα βρακί φοράω.

•

μετρό:γαμημένο εποικοδόμημα

... Το ειρωνικό της υπόθεσης ήταν, ότι καθώς βυθιζόμουνα στα έγκατα του μετρό και στην τραγικότητα του οριστικού, επιστρέφοντας πάλι στην εργασιακή καθημερινότητα, κατάλαβα επιτέλους τι εννοούσε, όταν έλεγε πως το μετρό είναι η τέλεια αλληγορία της κοινοτικής ιεραρχίας. Ήταν τόσο απλό, που σχεδόν βλαστήμησα που δεν το 'χα δει νωρίτερα. Αυτό που στα κείμενα και στις προκηρύξεις μας στρίβουμε τα μυαλιά μας να εξηγήσουμε και να αποδομήσουμε, του καπιταλισμό, δεν ήταν τίποτα περισσότερο τελικά, από αυτές τις σκάλες του μετρό, που με έφεραν πιο κοντά στην πόλη εργασίας μου. Γιατί στο μετρό υπάρχουν 3 ειδών σκάλες. Η μία σκάλα ανεβαίνει. Η άλλη κατεβαίνει. Και στην τρίτη, την πιο σημαντική, μπορεί κανείς και να ανέβει και να κατέβει, να μείνει στάσιμος ή να παίξει κουτσό. Ο καπιταλισμός είναι ακριβώς αυτή η τρίτη γαμημένη σκάλα, όπου ο καθένας "ελεύθερα" και ανάλογα με τις υποχρεώσεις και τη βιασύνη του μπορεί να ανέβει και να κατέβει ή να μείνει στάσιμος αμέτρητες φορές. Αυτές οι σκάλες προϋπήρχαν του μετρό, όπως και η καπιταλιστική κοινοτική πυραμίδα προϋπήρχε του ίδιου του μετρό.

Εκείνοι που πολεοδομούν της πραγματικότητα, είδαν ότι οι συμβατικές σκάλες δεν είναι και πολύ χρηστικές τελικά, αφού η κυκλοφοριακή συμφόρηση που μπορεί να έχουν, μηλοκάρει την εύρυθμη λειτουργία του μέσου που λέγεται μετρό. Η τεχνολογία το επέτρεψε και στα μετρό προστέθηκαν 2 ακόμα σκάλες που βοηθούσαν στη διέλευση των ατόμων. 2 σκάλες που ενώ ουσιαστικά κάνουν το ίδιο πράγμα που κάνει και η πρώτη συμβατική σκάλα, είναι ωστόσο πολύ πιο γρήγορες, ηλεκτρικά κινούμενες και το σημαντικότερο όλων, πηγαίνουν μόνο προς μια φορά. Εξαρτάται που πηγαίνεις τελικά.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, οδεύουμε στην αλληγορία. Για όλους εμάς που κατεβαίνουμε, η επόμενη στάση θα είναι δουλειά, μοχλός, δίσκος, ουρές, ταξιδάκια, Άλφα Τάυ, μίζερια και ΤΙΒΙ. Και όλοι κοιτάμε αυτούς που ανεβαίνουν, θες από μίσος, από ζηλοφθονία, από θαυμασμό ή προσδοκία ή για να δούμε κανά γυνωστό. Για κείνους που επ' αόριστου ανεβαίνουν, η επόμενη στάση είναι οξυζευέ, γυμναστήρια, συσδικαθιές και πολιτικαντισμοί.

Η απόλυτη αθλοτριώση.

Και η χαρωπή μουσική απ' τα μεγάφωνα. Θέαμα και ΑΗΘΙΑ.

Και να, είναι τώρα που θυμάμαι που ξαπλωμένοι και γυμνοί στο δωμάτιό της, χλευάζαμε τους μέσα και είχα σου άλλος Μαρξ πει: "Πολύ καπιταλισμός μέσα". Πολύ καπιταλισμός παντού είχε πεί αυτή. "Και σε εμάς;"

Και σε εμάς.

ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ.

μέχρι να σταματήσεις να φεύγεις

μέχρι να σταματήσεις να φεύγεις και μέχρι να σταματήσω να έρχομαι, μέχρι τα νέα μας να μην έχουν θάνατο μέχρι να 'μαστε οι δυό μας στο τηλέφωνο και μέχρι με κάθε μέσο να αλλάξουμε τα μέσα παραγωγής μέχρι την κοινωνικοποίηση των μαζών και μέχρι ο χώρος να έχει χώρο και φτάνει πια με τη σαπίλα φτάνει πια με την υγειή αντιπολίτευση, μέχρι την τελική σύγκρουση.

να τα λέμε ε;

Εχθροστρέφεια

Είδα έναν άνθρωπο να πεθαίνει σήμερα, η μαλάκω δίπλα μου έλεγε οτι είναι επιλογή της να πεθάνει, και εγώ τσακωνόμουν με τον ταρίφα. αλλά γαμώτο, είδα έναν άνθρωπο να πεθαίνει. Γύρισα σπίτι μέσα στα νεύρα. Δεν είχα καταλάβει τι σημαίνει κοινωνικός κανιβαλισμός μέχρι εκείνη τη στιγμή. Άνοιξα το ράδιο, το ίντερνετ ήταν κομμένο και έπεσα στη συνέντευξη κάποιων αριστεροχαρούμενων μουσικάντηδων. Θα κάνουν λέει κοινωνική επανάσταση με τη μουσική τους. Οι μετενσαρκώσεις του Μάο. ΜΑΛΑΚΕΣ. Η πιο διαδεδομένη τέχνη είναι το ποδόσφαιρο, αυτό να τους πεις. Το κλεισα, να παν να γαμηθούν κι αυτοί. Δεν είχα ιδέα τι έπρεπε να κάνω με τα νεύρα μου και άνοιξα το ψυγείο να φάω κάτι. Μασουλούσα ένα τوست και σκεφτόμουν, πολλούς εχθρούς έχω τώρα τελευταία. Μωρέ, δε παν καλά τα νεύρα μου. Η μέρα άρχισε σκατά.

Αρχικά το συνεχές κρυφτούλι στους διαδρόμους της πολυκατοικίας με τον ενοικιαστή τερματίστηκε σήμερα, με μια ανεπανάληπτη ήττα, όλη δική μου. Αργότερα μέσα στη μέρα, πέτυχα συγκέντρωση Χ.Α. στο κέντρο και σα να μην έφτανε αυτό, ο αφεντικός είχε νεύρα πάλι. Μάντεψε ποιος την πλήρωσε. Καλά, για τη συνέλευση δε μιλάω..

Και εσύ πάλι δουλεύεις. Όλο δουλεύεις. γιατί δουλεύεις; αφού δεν ζούμε...δεν καταλαβαίνω..

Δεν είναι οτι εξαρτώμαι, αλλά βρε παιδί μου, μαζεύονται πολλοί οι εχθροί. Και είναι περίεργο, γιατί μικρή όταν ήμουν, οι δάσκαλοι έλεγαν πως είμαι έξυπνο, μα πολύ εσωστρεφές παιδί. Βέβαια, συνεχίζω να είμαι εσωστρεφές, μόνο που δεν είμαι παιδί και από ουδέτερο έγινα θηλυκό. ΕσωστρεφΗΣ. Και από εσωστρεφής έγινα εχθροστρεφής Σκατά. Δε βαριέσαι, θα πεθάνουμε.

Α ξέχασα, πέρασα απ' το γιατρό σήμερα. Μου 'πε πως σίγουρα θα πεθάνω, γιατί σε όλα τα τεστ, τα ψυχογραφικά, δεν βρέθηκε, λει, κύκλος που να μην ακύρωνα, με μια γραμμή απ' τα πλάγια. Και αυτός, που είναι ειδικός με τις γραμμές των κύκλων, ανησυχεί για την εξέλιξη της

ασθένειας μου, που είναι η αναρχία.

Λοιπόν, σε κλείνω τώρα, δώσε φιλιά στον Ηλία και τον Άλεξ. αυτά. μου λείπεις.

Μπίiiiiiiiiiiiiπ.

•
•
•

Λάιβ

-έπρεπε να 'χεις έρθει στο live μας το σάββατο..

-και εσύ, έπρεπε να 'χες έρθει στα alive μου... και ας ήταν και δευτέρα.

•
•
•

καλή σαρακοστή

πήγα σήμερα οδοντίατρο. Όπως το περίμενα έτσι και έγινε. Μου 'νε πως έχω ήξει ουλίτιδα. Το περίμενα. Ο ροζ εμετός από οδοντόκρεμα που βγάζω κάθε φορά που πλύνω τα δόντια μου και μια συνεχής ακαθόριστη γεύση αίματος που έχει γίνει σχεδόν μόνιμη, μου 'βάησαν τους ηρώτους ψύλλους. Μου είπε ακόμα, πως οι πονοκέφαλοι μου δεν προέρχονται, όπως πίστευα, από τους φρονιμίτες μου, αηλιά οτι κατά πάσα πιθανότητα από το γεγονός ότι μάλιστα σφίγγω πολύ τα δόντια μου όταν κοιμάμαι. Αυτό, ήξει, το παθαίνουν αυτοί που έχουν άγχος. Έχω εγώ άγχος; Δεν μπορούσα να του πω πόσο σιχαίνομαι τους αποχαιρετισμούς. Και τις πληρωμές, πόσο σιχαίνομαι τις πληρωμές. Και μου την έσπασε. Δεν μπορούσα να του το πω και εσύ δεν έλεγες να καταλάβεις εκείνη τη φορά. Πως αν είναι δυνατόν, τα φυσικά και τα μεταξύ μας άϋλλα δεν υπόκεινται σε κανενός είδους εμπόριο, ούτε χρηματικού, ούτε ανταθληατικού.

Γιατί "οφείλουμε να σταθούμε πάλη στο ύψος των περιστάσεων", γιατί "πρέπει να αναμετρήσουμε τις δυνάμεις μας", γιατί "να μην κάνουμε βεβιασμένες κινήσεις" και αφού "θα αποφασίσει η συνέλευση", να "πράξουμε αναλόγως" και χωρίς "αυτοματισμούς", να μην έχουμε "αστικά κατάλοιπα". Σκατά. Εδώ εγώ, δεν μπορούσα να πω σε έναν οδοντίατρο οτι σιχαίνομαι τους αποχαιρετισμούς. Και γαμώτο, ήθελα να γυρίσω πίσω και να 'ρθω από την άλλη κατεύθυνση να σου πω πως μαλακία έκανα τελικά και πως ξέχνα το, μα μου' σκασε ελεγκτής, καθυστέρησα και είχες ήδη φύγει.

Είχα πια απελπιστεί, όταν ο παππούς που κάθισε δίπλα μου στο μετρό, μου 'νε, μη σκας και αυτή είναι η καλύτερη περίοδος της ζωής σου. Η πιο ξέγνοιαστη. Έτσι είχε πει, ο παππούς. Τώρα που το σκέφτομαι ίσως και να 'χε δίκιο. Όμως εγώ, που σιχαίνομαι τους αποχαιρετισμούς, ξέρω πως σε αυτήν εδώ την κωλοζωή, είναι η πρώτη φορά που η ανθρωπότητα του ημερομίσθιου και της τεμπελιάς, είναι υποχρεωμένη στις ατομικές έγνοιες, και πάντως, αποκλεισμένη από τις συλλογικές. Και το χειρότερο αίσθημα, όταν είσαι στον έκτο όροφο, και

σε αυτό η συνέλιεση έχει ομοφωνία, είναι η αίσθηση της απώλειας του χρόνου.

Και η ψυχία.

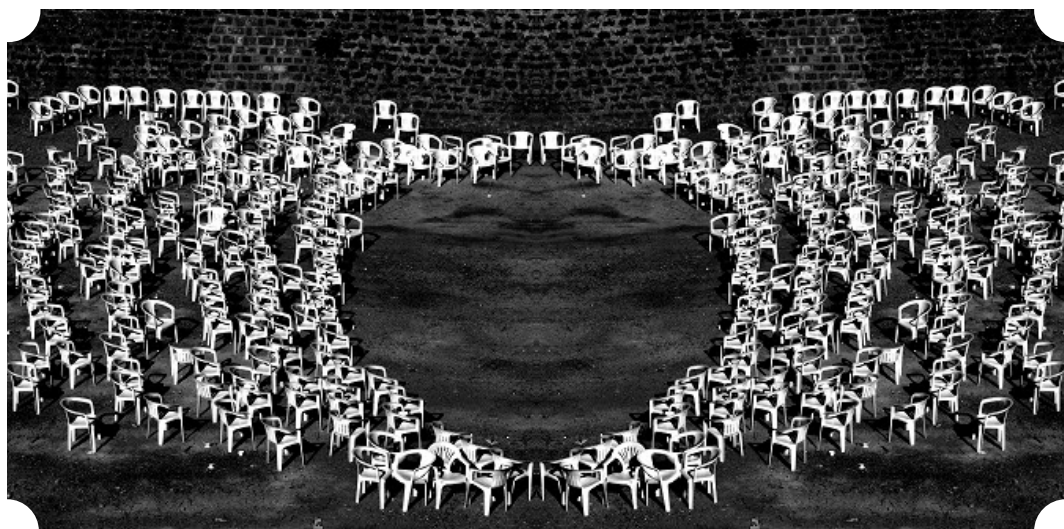
Ησυχία να κάνετε όταν τα παιδιά κοιμούνται, όχι όταν σκοτώνονται.
Μαϊλάκες.

Τέλος πάντων δεν θα φλυαρήσω.. Αποφάσισα φέτος να μη ντυθώ τίποτα τις απόκριες. Σαπίλα και φέτος. Μηχανουργείο και τρανς. Και δεν ξέρω τι ήες εσύ για αναρχικό lifestyle αηλιά εγώ μωρό μου, δεν έχω ούτε style, ούτε και life. Σαπίλα. Το ηρωί της Κ.Δευτέρας ξύπνησα σσίτι μου.

Το απόγευμα εκείνο, πήγα στη φίλη μου. Είχε κακή μέρα γενικά, αηλιά είπαμε να κάτσουμε στο μπαλκόνι, όταν πέρασαν από κάτω, 2-3 διμοιρίες και καμία θαριά μηχανάκια.

Κοιταζόμαστε, γελάμε σατανικά όπως μάθαμε στα κόμικς, πάμε και παίρνουμε και τους πετάμε δυο κεσέδες ταραμοσαλίτα.

<<ΚΑΛΗ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΠΑΙΔΙΑ!>>

κόμμουν πίπολ-η κυρία εκδίκηση

γκίνη,
δε σε είδα

αλλά δεν πειράζει γιατί τελικά ούτε εμένα είδα
αν ήξερα όμως ότι δε θα ερχόσουν,
δεν θα ερχόμουν ούτε εγώ
δεν πειράζει όμως έμαθα για τις ειδικές συνθήκες κράτησης.
τα κελιά

λοιπόν τα κελιά, είναι σαν το πασόκ του σημίτη
το πασόκ είναι εδώ ενωμένο δυνατό
και μη νομίζετε οτι εσείς οι έξω
και εσείς οι απ' έξω,
είσαστε πιο ελεύθεροι
πόσες φορές δεν ένιωσα πως είναι οι μπάρες του σούπερ μάρκετ
σαν να ήτο οι μπάρες της φυλακής
και μη νομίζεις
τα ίδια είναι

και εδώ και παντού. φτάνουν οι λύσεις.
στενά πεζοδρόμια
στενά μυαλά
στενά σκατά
έξτρα σκατά

φιλιά από το τηλέφωνο
μεροκάματο
μερογάματο
μεροληπτικός
αμερόληπτος
μέρα νύχτα
μέρα νύχτα
μέρα
νύχτα
ΜΕΡΑ
ΝΥΧΤΑ

έχουμε μάθει 500 φορές να κλείνουμε το ρήμα άγω-άγομαι
προς
και μετά καφές

και μετά παρέα και μετά τσιγάρα και
μετά σειρές από το ίντερνετ και ταινίες:

new girl
OLDBOY

αλλά εμένα αυτουνού,
μια άλλη ταινία είναι η αγαπημένη μου

η κυρία εκδίκηση

•

THE END

• *Αντι-ευχαριστίες* •

Γενικά θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τη
μαμά μου, το μπαμπά μου και όλο μου το σόι,
τον κ. Βαρδινογιάννη και ειδικά την κα. Γιάννα
Αγγελοπούλου Βαυκαλάκη, τον κ. Τζήμερο,
κάποιους συντρόφους, τα παιδιά της ελληνικής
αστυνομίας, τον Κυριάκο για τα γαμήσια, τον
Ρομπέλ για τα ωραία βραδιά, τους καθηγητές μου
και πάνω απ' όλα τη ΔΕΗ για τις ρομαντικές στιγμές
που ζήσαμε μαζί. Χωρίς εσάς όλα θα είχαν πάει καλά.
Δεν θα' χα τι να λέω.

ABOUT US

.....

Το Ψαλίδι ξεκίνησε από μία παρέα φίλων με σκοπό την από κοινού έκφραση και διάχυση των πολιτικών/φιλοσοφικών ανησυχιών και καλλιτεχνικών/αισθητικών παρορμήσεών τους. Πλέον αποτελεί και μία συλλογικότητα που δεν εκπροσωπεί ή εκπροσωπείται από κανένα πολιτικό χώρο με την τετριμμένη έννοια, παρά μονάχα από τα ίδια τα άτομα που την απαρτίζουν. Προτάσσει την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και την κάθε λογής έκφραση, ενώ ταυτόχρονα αντιτίθεται στις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις και στις διάφορες λογικές εξατομίκευσης. Επιδιώξή μας η δημιουργία μέσα από κάθε προβληματισμό αλλά και ο δημιουργικός προβληματισμός!

topsalidi.espivblogs.net

.....

(πολύ κωλόπαιδο ο κυριάκος...)

